

klarings afgifvande o. s. v. inom viss tid. I dylika fall kunna ganska svåra olägenheter uppstå, derest ett skolrådssammanträde ej kan komma till stånd i följd af för ringa antal närvarande ledamöter.

Derest behof af suppleanter i skolråd ej allestädes skulle förefinnas, kunde ett stadgande derom ej behöfva innebära en skyldighet utan blott en rättighet. Då en bestämmelse i angifna syfte sålunda ej, som mig synes, kan vålla någon olägenhet, men mångenstädes vara af väsentlig nytta, vågar jag på grund af det anförda vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville besluta ett sådant tillägg till 23 § af förordningen om kyrkostämma m. m. att vid val af ledamöter i skolråd äfven må utses suppleanter till ett antal af minst hälften mot de ordinarie ledamöterna.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1884.

J. Andersson,
från Vermland.

N:o 39.

Af Herr J. Andersson i Lysvik: Om ändring af 11 kap. Strafflagen.

För fridsbrott genom våldsgerning eller störande uppträden så väl vid allmän gudstjenst och främmande trosbekännares religionsöfning som sammanträden för världsliga ändamål finnes i 11 kap. Strafflagen stadgadt ansvar, men för sådana uppträden vid särskilda andaktsöfningar saknas dylikt stadgande. Och dock måste äfven för detta senare slag af sammankomster

enahanda bestämmelse anses vara af behof påkalladt. Då medlemmar af vårt kyrkosamfund ega rättighet att sammankomma för gemensamma andaktsöfningar, böra väl äfven dessa sammankomster komma i åtnjutande af lagens skydd mot fridstörare. Helt nyligen har en händelse inträffat — såsom vidfogade bilaga upplyser — då i brist af stadgande om straffpåföljd en dylik fridstörare ej ansetts kunna till ansvar fällas och detta exempel står ej enstaka, likasom det utan tvifvel ofta kommer att upprepas, derest det anmärkta rättslöshetstillståndet skulle få fortfara. Då särskilda sammankomster för andaktsöfningar äro af väsentligen enahanda karakter och hafva samma syftemål som den allmänna gudstjensten och sådan gudsdyrkan, som för främmande trosbekännare är tillåten, synes väl samma lagens skydd äfven böra komma de förra till godo. På grund af det anförda, får jag därför hemställa,

att Riksdagen ville besluta sådant tillägg uti 11 kap. af Strafflagen, att det i 1, 2 och 3 §§ tillförsäkrade skydd för allmän gudstjenst samt främmande trosbekännares religionsöfning äfven må komma särskilda sammankomster för andaktsöfningar till del.

Lag-Utskottet, dit denna motion torde remitteras, ombedes att bestämma och formulera den lagtext, som skulle komma att i angifvet syfte ändras.

Stockholm den 26 Januari 1884.

J. Andersson,
från Lysvik, Vermlands län.

(Afskrift.)

P. M.

(Jemför Naumanns tidskrift 1875, sidan 558; lika mål med det här nedan refererade. Samma utgång.)

Efter angivelse af ordföranden i Norrköpings stadsmissionsförening L. E. Lundyvall yrkade Stadsfiskalen Lindén vid *Rådstufvurätten i Norrköping* ansvar å Pihl för det han tisdagen den 30 Januari 1883, öfverlastad af

starka drycker, genom oljud och svordom stört då hållen gudstjenst i Östra missionshuset i Norrköping.

För fylleriet är Pihl dömd att böta tjugu kronor och derom är icke vidare fråga. Deremot är Pihl frikänd från ansvar för störande af gudstjenst och härom fullföljes talan.

Pihl har *medgifvit* att han, efter att hafva inkommit i missionshuset för att deltaga i gudstjensten, uttalat *svordomar* medan Lundvall der höll andligt föredrag, men uppgifver att orsaken till svärjandet var att Pihl blifvit knuffad af åtskilliga personer.

Two vittnen hafva omtalat att ifrågavarande föredrag bestått deri att Lundvall uppläst stycken ur Bibeln och förklarar dessa; att en stor mängd människor vid tillfället varit samlade i missionshuset; att Pihl under pågående andaktsöfning inkommit och *genom svordomar och oljud* stört andakten (ena vittnet säger att Pihl stört andakten genom *skratt*, oljud och svordomar), dessutom omtala vittnena begge att Pihl under bibelförklaringen yttrat att det vore *lögn* som predikades. Pihl hade slutligen blifvit utförd af en vid tillfället närvarande poliskonstapel.

Lundvall har upplyst att till ifrågavarande religionsförrättning, såsom vid dylika tillfällen brukligt var, *en hvar egde fritt tillträde*; att missionsföreningen utgjordes af *medlemmar i statskyrkan*; samt att Lundvall, som ej vore prestvigd, vore ordförande i föreningen; och uppgifver Lundvall att der *icke* predikades i strid mot den evangeliska-lutherska kyrkans troslära.

Rådstufvurättens utslag den 24 Februari 1883: *ehuru* genom de i målet hörda vittnenas berättelser blifvit styrkt att Pihl vid ifrågavarande tillfälle genom svordomar och oljud stört den andaktsöfning, hvartill flere personer samlats i missionshuset;

likväl och som vid dylik sammankomst förrättad andaktsöfning *icke vore att hänföra till sådan gudstjenst* för hvars störande på omförmälda sätt straff å fridsstöraren stadgades i 11 kap. Strafflagen,

funne Rådstufvurätten sig lagligen ej kunna fälla Pihl till ansvar för hvad honom härutinnan blifvit till last fördt.

Stadsfiskalen klagade i *Göta Hofrätt*. Då Kongl. förordningen den 11 December 1868 tillstädjer särskilda sammankomster för andaktsöfningar, måste dessa anses ega samma skydd som vanlig gudstjenst — yrkade ansvar å Pihl enligt 11 kap. 2 § Strafflagen.

Hofrätten i utslag den *24 April* fann skäl ej hafva förekommit ledande till ändring i Rådstufvurättens utslag, så vidt det blifvit öfverklagadt.

Stadsfiskalen fullföljer sin talan — åberopande hvad förut anförts.

Pihl åberopar Rådstufvurättens skäl.

Kongl. Maj:ts utslag på de besvär Stadsfiskalen, vice Häradshöfdingen Axel Lindén i underdånighet anfört deröfver att,
 sedan klaganden vid Rådstufvurätten i Norrköping yrkat ansvar å förre sappören Carl Gustaf Karlsson Pihl för det denne tisdagen den 30 Januari 1883 genom svordom och oljud stört då hållen gudstjenst i Östra missionshuset i nämnda stad;

samt Rådstufvurätten i utslag den 24 Februari 1883, jemte det Pihl i anledning af klagandens tillika förda talan dömts att för fylleri böta tjugu kronor, hvarom nu icke är fråga, i fullföljda delar af målet yttrat, att ehuru genom de i målet hörde vittnens berättelser styrkt blifvit, att Pihl på aftonen ifrågavarande dag genom svordomar och oljud stört den andaktsöfning, hvartill flere personer samlats i Östra missionshuset i Norrköping; likväl och då vid dylik sammankomst förrättad andaktsöfning icke vore att hänföra till sådan gudstjenst, för hvars störande på omförmälta sätt uti 11 kap. Strafflagen stadgades straff å fridstöraren, funne Rådstufvurätten sig lagligen icke kunna fälla Pihl till ansvar för hvad honom härutinnan blifvit till last fördt,

Kongl. Maj:ts och Rikets Göta Hofrätt, der klaganden sig besvärat, enligt utslag den 24 April 1883 funnit skäl icke hafva förekommit ledande till ändring i Rådstufvurättens utslag, så vidt det blifvit öfverklagadt;

Deruti klaganden i underdånighet yrkat ändring, hvaröfver Pihl sig i underdånighet förklarar; med Kongl. Maj:ts Högsta Domstol beslutet; Gifvet Stockholms Slott den 7 November 1883.

Kongl. Maj:t har i nåder låtit sig föredragas ofvan berörda underdåniga besvär och finner ej skäl att i Hofrättens utslag göra ändring. Det vederbörande till underdånig efterrättelse länder.

Under Kongl. Maj:ts Sekret

L. H. Montelius.

På begäran intygas att förestående afskrifter äro lika lydande med den bland handlingarne i besvärsmålet emellan Stadsfiskalen, vice Häradshöfdingen Axel Lindén och förre Sappören C. G. Karlsson Pihl förvarade promemoria och Kongl. Maj:ts i samma mål meddelade utslag.

Stockholm den 5 Januari 1884.

L. H. Montelius.